

In memoriam Georges Maes

Er zijn mensen die te haastig leven. Maar dit wordt alleen gezegd door lieden, die wellicht nooit gedreven werden door een grote en grootse droom en die dus niet weten wat een geest kan voortjagen om toch maar geen seconde verloren te laten gaan. Jaren geleden, bij een van onze talrijke ontmoetingen, vertelde Georges Maes me, dat hij even

was gaan uitblazen op het Oostendse strand... omdat hij pijn voelde aan zijn hart. Ik bezwoer hem een geneesheer te raadplegen. Maar zijn vrees om niet meer te mogen doorzetten was groter dan zijn bekommernis om zijn gezondheid. Op 4 maart vernam ik dat zijn hart het begeven had, ergens op weg naar een repetitie met zijn Belgisch Kamerorkest...

Georges Maes leidde een turbulent leven. Al in 1937 stichtte hij het toentertijd befaamde Haydn-kwartet en reisde er Europa, Afrika en Amerika mee af. Hij leraarde aan het conservatorium van Brussel, in 1968 aan dat van Gent. In 1958 werd hij directeur van het Oostendse muziekconservatorium : 18 jaar later was de schoolbevolking verdriedubbeld. Hij richtte het Belgisch Kamerorkest op, reisde er vorig jaar nog mee naar Leningrad, toen de koning Rusland bezocht. Een blitsreis waar hij tegenop zag omdat hij zoveel ander werk moest laten liggen. Maar hij deed wat moest gedaan worden, gaf zich volledig

in de tientallen concerten overal in het land en hij maakte het Festival van Vlaanderen voor een stuk onvergetelijk. Een man die wereldberoemd zou geweest zijn, indien hij in een ander land dan België had gewoond. Iemand die van kleine, heel beperkte mogelijkheden, grootse, unieke en onvergetelijke gebeurtenissen maakte, gewoon omdat hij — in eenvoud en met een natuurlijke vanzelfsprekendheid — telkens doordrong tot de uiterste grens van die mogelijkheden. Vlaanderen en zijn geboortestad Oostende verliezen aan hem méér dan nu, zo kort na zijn heengaan, op het eerste gezicht blijkt. Wie hem zal vervangen, staat voor een bijna onmogelijke taak.

J.V.R.